

Отже, ми схильні вважати, якщо коригувати всі ці чинники якнайкраще вже з перших днів, то існуватиме велика імовірність, що наші нащадки будуть не просто розумнішими, але й здоровішими і досягатимуть набагато вищих результатів.

Список використаних джерел:

1. Теорія і методика фізичного виховання : [підруч. для студ. вищ. навч. закл. фіз. виховання і спорту] : у 2 т. / за ред. Т. Ю. Круцевич. – К. : Олімпійська література, 2008. – Т. 1. – 391 с. ; Т. 2. – 366 с.
2. Шиян Б. М. Теорія і методика фізичного виховання школярів : [підруч. для студ. вищ. навч. закл. фіз. виховання і спорту] : у 2 ч. / Б. М. Шиян. – Т. : Навчальна книга – Богдан, 2004. – Ч. 1. – 272 с. ; Ч. 2. – 248 с.
3. Шиян Б. М. Методика викладання спортивно-педагогічних дисциплін у вищих навчальних закладах фізичного виховання і спорту : навч. посіб. / Б. М. Шиян, В. Г. Папуша. – Х. : ОВС, 2005. – 208 с. – ISBN 966-7858-39-1.

Гаєва С.О.

викладач;

Гаєвий В.Ю.

старший викладач,

Університет державної фіскальної служби України

ЗНАЧЕННЯ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ ДЛЯ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ МЕДИЧНОЇ ГРУПИ

Організація занять зі студентами, які за станом здоров'я віднесені до спеціальних медичних груп, проводиться відповідно до спільного наказу Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства освіти і науки України «Про забезпечення медико-педагогічного контролю за фізичним вихованням учнів загальноосвітніх навчальних закладів» від 20.07.2009 р. за № 518/674 [1].

Незадовільний стан здоров'я, зниження працездатності, низька рухова активність, збільшення захворюваності на серцево-судинні хвороби, погіршення якості життя населення України стає серйозною медичною і соціальною проблемою. Зміцнення здоров'я і підвищення рівня фізичної підготовленості і рухової активності – важливі умови забезпечення всебічного і гармонійного розвитку особи, збереження працездатності в учбовому процесі студентської молоді. Практичний досвід свідчить про те, що традиційна форма фізкультурних занять знижує зацікавленість студентів у фізичному вихованні і виявляється у тому, що студенти незацікавлені у відвідуванні занять [2].

Проблема незацікавленості молоді у фізичному розвитку, зокрема у руховій активності, на сьогодні є невирішеною, саме в цьому і полягає актуальність роботи. Сьогодні студенти спеціальних медичних груп повинні використовувати будь-яку можливість для збільшення обсягу фізичної

активності впродовж дня, раціонально використовувати вільний час, заповнюючи його виконанням фізичних вправ (фізкультурна пауза, фізкультурна хвилинка, фізкультурні мікропаузи), які забезпечують економну роботу багатьох органів і систем і, перш за все, серцево-судинної системи, підвищуючи її адаптаційні можливості, нормалізують артеріальний тиск, масу тіла, знімають нервово-емоційне навантаження.

Рухова активність – невід’ємна частина поведінки людини. Вона повинна забезпечувати нормальне функціонування систем організму і збереження здоров’я. Врахування індивідуальних норм рухової активності є одним з суттєвих чинників удосконалення системи фізичного виховання студентів [3]. Рухова активність є генетично обумовленою і відповідає певному обсягу добової фізичної роботи. Варто зазначити, що немає загальноприйнятої оцінювальної шкали рухової активності.

Оптимальна рухова активність сприяє покращенню кровообігу, стимулює роботу внутрішніх органів, покращує процеси обміну речовин і розумову діяльність. Студентська молодь має недостатню рухову активність. Невтішними є такий показник, як статичне положення, сидячи за партою чи робочим столом під час навчання, підготовки домашнього завдання, перегляду телепередач і перебування перед комп’ютерною технікою – загалом це становить 82-85% денного часу. Саме ці показники негативно впливають на розвиток опорно-рухового апарату, обмежують вдосконалення функціональних можливостей серцево-судинної та дихальної систем організму студентів.

З метою попередження негативного впливу обмеження рухової активності студентам необхідно, перш за все, не нехтувати ранковою гігієнічною гімнастикою, заняттями фізичного виховання, іграми на свіжому повітрі, заняттями у спортивних залах, прогулянками перед сном, активним відпочинком у вихідні дні та на канікулах. Завдяки комплексному впровадженню вказаних вище заходів рухового режиму студентів може принести бажаний результат – виховання фізично та розумово розвинутих і здорових людей.

Перспектива подальших досліджень рухової активності студентської молоді полягає в проведенні моніторингу, з метою своєчасної корекції стану соматичного здоров’я засобами фізичного виховання, що в свою чергу сприятиме зміцненню їх здоров’я та підвищення фізичної і розумової працездатності [4].

Механізм взаємозв’язку рухової активності і функціональних можливостей організму розкриваються у багатьох дослідженнях. Функціональний стан різних органів і систем є у тісному взаємозв’язку з особливостями скелетної мускулатури. При цьому чим інтенсивніша рухова активність у межах допустимого оптимуму, тим більше виражені фактори, що збільшують енергетичні ресурси, функціональні можливості, продуктивність інтелектуальної діяльності та тривалість життя [5].

Дуже важливо для правильної роботи організму вміти правильно відпочивати. Найбільш ефективною формою відпочинку і відновлення працездатності як розумової, так і фізичної вважається активний відпочинок.

Особлива роль належить м'язовій діяльності, в процесі якої в роботу включаються нервові центри, відмінні від тих, які задіяні при різних формах інтелектуальної діяльності. Перехід із розумової роботи на фізичну дозволяють, по-перше, зберігати і покращувати діяльність організму в цілому, по-друге, удосконалювати координаційні механізми в його функціонуванні. Ці всі вище наведені факти необхідно враховувати при подальшій роботі із студентами в період трансформації системи вищої освіти України у європейський простір, адже збільшення самостійної роботи студента в підготовці до занять і неадекватність інтелектуального навантаження в умовах навчання може привести до зниження успішного виконання діяльності.

Отже, належним чином організована рухова активність і оптимальні фізичні навантаження до, в процесі, і після закінчення діяльності здатні безпосередньо впливати на збереження і підвищення не тільки фізичної підготовленості, але й розумової працездатності. Впровадження програм фізкультурно-оздоровчих занять, побудованих на стимулюванні мотивації до систематичних занять аеробними вправами, буде сприяти залученню студентів до занять фізичним вихованням, а також підвищенню їхньої рухової активності. Ці питання є досить важливими у вихованні і визначають етичне і духовне здоров'я суспільства, що вимагають подальшого поглибленого вивчення.

Подальші дослідження необхідно спрямувати на пошук досконалих форм, методів, засобів, з допомогою яких можна залучити якомога найбільшу кількість студентів особливо спеціальної медичної групи до участі в різних фізкультурно-оздоровчих заходах для зміцнення здоров'я, збільшення рухової активності та дотримання здорового способу життя студентської молоді відповідно до сучасних вимог.

Список використаних джерел:

1. Міністерство охорони здоров'я України міністерство освіти і науки України наказ 20.07.2009 № 518 / 674 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://www.moz.gov.ua/ua/portal/dn_20090720_518_.html.
2. Билогур В.Е. Теоретико-методическое обеспечение физического воспитания в высших учебных заведениях: Автореф. дис. канд. наук с физ. вихов. и спорта: 24.00.02 / Ровенский ДГУ / В.Е. Би-логур. – Ровно, 2002. – 18 с.
3. Земська Н. Характеристика рухової активності студентської молоді / Надія Земська. // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві : збірник наукових праць. – 2012. – № 3. – С. 211–214.
4. Товкун Л.П. Рухова активність студентської молоді: сучасний стан проблеми / Л.П. Товкун. // Науковий огляд. – 2013. – №1.
5. Ядвіга Ю.П., Коробейніков Г.В., Петров Г.С., Коваль С.Б., Дудник О.К. Вплив рухової активності на психоемоційний стан студентів вузу економічних спеціальностей в сучасних умовах навчання // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2009. – №12. – С. 202–204.